

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

září 2015

9. ročník / 9. číslo

*„Amen, amen, pravím vám, uzříte nebesa otevřená a anděly Boží vystupovat
a sestupovat na Syna člověka (J 1,51)“*

Z promluvy svatého biskupa Ondřeje Krétského

Kříž je slávou a vyvýšením Kristovým

Slavíme svátek kříže, který zahnal naše temnoty a vrátil nám světlo. Slavíme svátek kříže a spolu s Ukřižovaným se nám dostává povýšení, takže pod námi zůstává země s našimi hříchy a získáváme nebe. Tolik toho má v moci kříž a kdo má kříž, má poklad. A právem jsem nazval pokladem to, co je ze všech dobrých věcí vskutku a vpravdě nejkrásnější, neboť v kříži a skrze něj byla obnovena naše spása, na něm veškerá naše spása spočívá.

Bez kříže by totiž nebyl ukřižovaný Kristus, bez kříže by nebyl Život přibitý na dřevo. A kdyby život nebyl přibitý na kříž, nevytryskly by z Kristova boku prameny nesmrtnosti, krev a voda, smíření světa, a dlužní úpis hříchu by nebyl zničen, nebyli bychom propuštěni na svobodu, neokoušeli bychom z ovoce stromu života, neotevřel by se nám ráj. Bez kříže by nebyla přemožena smrt, peklo by nebylo připraveno o moc nad námi.

Nuže, veliký a vzácný je kříž. Je veliký, protože veliké je množství dobra, které způsobil, tím větší, čím více dobra přísluší Kristovým divům a jeho utrpení; a je vzácný, protože je znamením umučení Božího Syna i znamením jeho vítězství: je znamením smrti, kterou na sebe na kříži za nás dobrovolně vzal, a znamením vítězství, neboť jím byl sražen ďábel a přemožena smrt, brány pekelné byly vyvráceny a celému světu byla přinesena spása.

Tento kříž sluje také Kristovou slávou a Kristovým povýšením. On je ten vytoužený kalich a dovršení všech utrpení, která pro nás Kristus vytrpěl. Že kříž skutečně je slávou Kristovou, to slyšíme z jeho vlastních úst: *Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm; ano, hned ho oslaví. A také: Oslav mě, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět. A jinde: Otče, oslav své jméno. A ozval se hlas z nebe: Oslavil jsem a ještě oslavím.* Naznačoval tím slávu, která vzešla pak z kříže.

A že je kříž také Kristovým vyvýšením, to opět potvrzují jeho vlastní slova: *Až budu vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.* Vidíš tedy, že slávou a vyvýšením Kristovým je kříž.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Kalendárium

7. září 2015 od 18,00 se v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 bude konat další Modlitební večer. Pokud byste se chtěli přidat, dejte, prosím, vědět mailem (madlova@starokatolici.cz) nebo osobně přímo v kostele sestře Monice, aby s vámi počítala kvůli vytištění materiálů.

8. září 2015 od 18,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže oslavíme společně svátek Narození Panny Marie.

28. září 2015 se plánuje výlet na Budeč, kde si budeme moci prohlédnout místní rotundu a snad bude i možnost odsloužit si zde bohoslužbu, když bude svátek sv. Václava. Při tomto výletě je možné vést cestu i kolem zříceniny Okoř. Bližší informace máte v mailu, na webu či u bratra Michala Nádvorníka, který celý výlet pro vás organizuje.

Událo se

6. července 2015 od 17,00 na Staroměstském náměstí proběhla velká ekumenická bohoslužba, kterou přenášel i Český rozhlas, k příležitosti oslav 600. výročí Mistra Jana Husa. Při bohoslužbě kázal náš biskup Dušan Hejbal s farářkou ČCE Romanou Čunderlíkovou.

9. srpna 2015 od 13,00 byla v katedrálním chrámu sv. Vavřince na Petříně a v jeho přilehlém okolí zahájena další Svatovavřinecká petřínská pouť k příležitosti patrocina právě našeho katedrálního chrámu. Komu se povedlo dorazit, si opět mohl užívat her pro děti (dobrá, to spíše děti, které mohly dorazit), výtvarné dílny, pohádku (letos Čertovská pohádka od divadla Studna), hudební vystoupení kapel Peregrin, Blues Ob-session a Cross Country. Na pouti v kostele byly také vystaveny obrazy Jany Krohe, manželky našeho bratra Petra Kroheho, která své malířské umění studovala v Paříži. Během pouti jsme se také snažili dobročinnou sbírkou pomoci malé Stelince, na kterou jak víte, vybíráme celoročně víčka od PET lahví. Povedlo se nám vybrat jen malou částku Kč 2.661,-, ale i tak jsou to

Kalendář farní obce

peníze, za které nám Stelinčina maminka Adriana velmi děkuje. Celý program pouti měl vrchol v eucharistické slavnosti **od 17,00**, které předsedal náš biskup Dušan Hejbal.

Po bohoslužbě pak navíc ještě následovalo farní shromáždění, na kterém jsme si volili delegáty na nadcházející synodu. Pokud jste se ještě nepodívali na naše pražské webové stránky, tak máme pro vás výsledky hlasování zde:

- 1. Kodišová Lucie (14 hlasů)**
- 2. Kaplan Vojtěch (12 hlasů)**
- 3. Poláková Ivana (10 hlasů)**
- 4. Šrám Radim (10 hlasů)**
- 5. Hulová Kristýna (9 hlasů)**
- 6. Osvald Igor (8 hlasů)**
7. Boldiš Ján (7 hlasů)
8. – 11. Konvalina Jiří (6 hlasů)
8. – 11. Krohe Petr (6 hlasů)
8. – 11. Šulc Jiří (6 hlasů)
8. – 11. Kováč Martin (6 hlasů)
12. Jemelka Josef (5 hlasů)
13. Matoušek Tomáš (4 hlasy)
14. Kudelová Kateřina (3 hlasy)
15. Cýrek Jan (2 hlasy)
16. Merhaut Michal (1 hlas)

14. srpna 2015 od 17,00 se konala mimořádně bohoslužba v ordinariátní kapli, protože hned **od 18,00** bylo naplánováno a připraveno na ordinariátní zahradě farní grilování. K této milé příležitosti se řádně najíst a popovídat si se nás sešlo poměrně dost a to včetně dětí, které si zahradu velice užívaly k hrám a pobíhání. Děkujeme všem, kteří se zúčastnili a poseděli s námi do pozdních večerních hodin. Už se těšíme zase za rok!

Narozeniny v červenci a srpnu slaví:

Hana Beránková, Petr Horčák, Veronika Jägerová, Martin Koníř, Daniel Křístek, Kateřina Kudelová, Ivana Kuglerová, Jan Tomáš Matys, Antonie Anežka Merhautová, Markéta Pletková, Anna Kristina Součková, Tāna Válková, Petr Jan Vinš, Václav Všetečka, Filip Waller, Jakub Žytek.

Přejeeme hojnost Božího požehnání.

6. 9. – 23. neděle v mezidobí

Pr 22,1-2.8-9.22-23 (Iz 35,4-7a)

Ž 125 (Ž 146)

Jk 2,1-10(11-13).14-17

Mk 7,24-37

Věřím! Věřím v Boha! Věřím v to, co hlásal Ježíš Kristus. Věřím, že nás svou smrtí spasil. Prostě věřím! Jak se má víra však víra projevuje v mém životě? Jaký je můj postoj k potřebným? Modlím se za spásu celého světa. Záleží mi na něm, ale dělám pro něj něco sama? Trápí mě osud chudých, nemocných a utlačovaných. Mluví o tom, že by na světě měla být rovnost, že bychom se měli o sebe navzájem starat. Mluví o tom všem a myslím to upřímně. Pak ale potkám někoho, kdo potřebuje pomoc a jak zareaguji? Koukám se jinam? Říkám, že když se někdo dostal do nelehké situace, učinil tak z vlastní hlouposti a má si pomoci sám?

Možná až příliš často ignorujeme nataženou ruku, která hledá pomoc. Je příliš náročné pomoci skutkem, ale je tak jednoduché říci: „Pane Bože, prosíme tě za lidi v nouzi.“ S pocitem dobře odvedené práce nasadíme výraz správného následovníka Kristova. Jsme však správnými následovníky i v očích našeho Pána? Stačí moje upřímná víra? Jak píše sv. Jakub ve svém listě: „Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.“ Pokud mou víru nepodtrhují skutečným vyznáním ve svých činech, jak se ke mně přihlásí Ježíš. Pozve mě na svou nebeskou hostinu nebo uslyším za zavřenými dveřmi cizí hlas, jak mi říká: „Neznám tě.“ Jen víra nestačí...

8. 9. – Svátek Narození Panny Marie

Mi 5,1-4a (Ř 8,28-30)

Ž 13

Mt 1,1-16.18-23

Tento svátek se nám začíná objevovat v Jeruzalémě již od 5. století. V té době byla této události i zasvěcena první bazilika, která byla postavena na místě, kde se věřilo, že se Matka Boží narodila. V Novém zákoně máme informaci o Marii relativně málo. Matoušovo evangelium ji sice uvádí v Ježíšově rodokmenu, ale to je vše, co máme o jejím původu. Pár dalších informací o jejím dětství se objevuje v jednom z apokryfních evangelií, kde se dozvídáme, že její rodiče, Jáchym a Anna nemohli dlouho potomka počít, dokonce kvůli tomu byla jednou kněžím i odmítnuta jejich obět v chrámu. Dítě však nakonec s Boží milostí počali a narodila se jim dívka, které dali jméno Maria. Možná jedna z mnoha židovských dívek, ale v z Božího pohledu jedinečná a vybraná, aby byla součástí jeho plánu.

13. 9. – 24. neděle v mezidobí

Př 1,20-23

Ž 19 (Mdr 7)

Jk 3,1-12

Mk 8,27-38

Děkujeme Pánu, že nám dal dar řeči. Můžeme se společně dorozumívat slovy. Můžeme slovy vyjadřovat svá přání, pocity, myšlenky... Můžeme jimi dodávat odvahy, odpouštět, vyvádět ze smutku... Slova, která říkáme, mohou být klíčem k srdci druhých lidí. Slova, která slyšíme s kazatelen, nás učí, povzbuzují, přibližují nám Boha. Pomocí slov umíme pochválit, rozradostnit den, říct, že je nám někdo více než drahý. Dar řeči nám každý den umožňuje sbližovat se s druhými. Dar řeči, dar od Boha, nám měl pomoci...

... pomoci v dobrém i zlém...

... zlém. Jak se asi náš Otec na nebesích tváří, když ten dobrý dar, který nám dál využíváme k tomu, abychom si nadávali, vyhrožovali si, vyvolávali hádky, ponižovali, vysmívali si... Slova se nám staly zbraní manipulace a útlaku. Vlastními ústy dokážeme ztropit víc bolesti, než si vůbec umíme představit. Stačí jedno slovo, jedna věta a strhne se řetězová lavina hněvu. Tolik se bojíme o nebezpečí přicházející z venku, že zapomínáme na zlo, které vychází skrze naše ústa z našeho nitra...

Pane dej, ať dokážeme, aby naše rty byly pramenem sladkých vod...

14. 9. – Svátek Povýšení svatého Kříže

Nu 21,4b-9

Ž 78

Fp 2,6-11

J 3,13-17

Starozákonní znamení záchrany - měděný had, který uzdravoval trestané nespokojence skrze pouhý pohled, je předobrazem Krista na kříži. Jakoby už starý Izrael slyšel: tvůj hřích je přibit na dřevo, vše je odpuštěno, můžeš žít, nemusíš se bát. Stačí pouhý pohled víry. Mojžíšův had byl napřed řádně proklet pověšením na dřevo. Pak se teprve stal záchranou těch, kteří doufali i v tak obtížné boží slovo. I Ježíš je podle Zákona proklet, a jeho křik - křik opuštěného lidmi i Bohem zaznamenali i evangelisté.

Povýšení kříže znamená, že prokletý Ježíš visící na dřevě sedí po Boží pravici. To není Boží smysl pro absurdní drama, to je záměr celých dějin spásy. A naše naděje!

20. 9. – 25. neděle v mezidobí

Př 31,10-31

Ž 1

Jk 3,13-4,8a

Mk 9,30-37

Jsou v lidském životě chvíle, kdy nechceme být za hloupé a tím se stáváme ještě hloupějšími. Učedníci se asi báli jeden před druhým přiznat, že Ježíšovy řeči o jeho smrti jsou jim cizí, a že je nechápou. A tak raději vedli řeč o tom, kdo z nich je největší. V církvi to pak zdomácnělo ve zbytnělém sebevědomí. Prostě lidé hledí vzhůru, zatímco Hospodin shlíží do propasti, Hospodin sestupuje, zatímco jeho služebníci šplhají výš a výš.

Být jako dítě - to není lehké. Chce to sestoupit z výšky svého já a přiznat si, že spoustu věcí prostě nechápu, že na spoustu věcí nestačím a že potřebuji Boha a lidi. Že si nestačím sám, i když se tak občas tvářím...

21. 9. – Svátek sv. Matouše

Ef 4,1-7.11-13

Ž 19

Mt 9,9-13

Ježíš si mezi své učedníky vybral i Matouše. Celníka, který měl ve své době více než špatnou pověst. Nikdo se s celníky nebavil a vyhýbal se styku s nimi, protože celníci byli v každodenním styku s pohany a vybírali peníze a tak se obohacovali, jak na cizích, tak na vlastních lidech. Dle farizeů byl tak obřadně nečistý. Pro Ježíše to byl však jeden z jeho nejbližších. Jeden z těch, pro které přišel na zem, aby je uzdravil.

Jak často i my máme sami o sobě představy, že jsme špatní, zlí, hříšní a popravdě to nebudou jen představy, ale fakt. Všichni jsme hříšníci. Nikdo z nás není dokonalý a spravedlivý. Do svatosti máme daleko. Jenže to není důvod k odsouzení sebe ani druhých a Ježíš to svým stolováním s celníky a hříšníky jen dokazuje.

Možná nejsme výkvět křesťanské společnosti. Možná klopýtáme častěji než jiní, ale to nebyli ani Ježíšovi učedníci. A stejně tak jako povolal nás Pán své apoštoly, stejně tak povolává i nás – slabé, nedokonalé, chybní... Vždyť lékař nechodí léčit zdravé, ale nemocné. Tak sami sebe netrestejme odsouzením, protože nás Pán, Ježíš Kristus, nechce obět, ale milosrdenství...

27. 9. – 26. neděle v mezidobí

Est 7,1-6.9-10;9,20-22

Ž 124

Jk 5,13-20

Mk 9,38-50

„Pane, viděli jsme, jak tamti konají mocné činy ve tvém jménu, ale při tom nepatří mezi nás, tvé učedníky!“ Skoro až uraženě zní Janova poznámka o „nepravých“ učednících z jeho pohledu. Proč má někdo jiný konat to, na co mají právo jen oni, kteří jsou s ním denně, naslouchají jeho kázání, jsou jeho žáci! Ne ti samozvaní támhle! Ježíš to však takhle nevidí. „Jen je nech. Věří v mé jméno a v mém jménu konají veliké činy. Kdo takto koná, není přece proti vám, ale je s vámi!“

My však v mnohém nejsme jiní než Jan. Kolik křesťanů si činí určité privilegium na Boha, na Ježíše. My jsme ti jediní a praví následovníci, ne vy! Jen my máme právo na dary Ducha svatého. Privilegium však není o příslušnosti do určité „vybrané“ skupiny křesťanů, ale o víře. Kdo věří v Krista, není proti nám.

28. 9. – Svátek sv. Václava

Mdr 6,9-21

1Pa 29

1Pe 1,3-6;2,21b-24

Mt 16,24-27

Kříž není hračka pro zvykané děti, ani téma pro „duchaplnou“ konverzaci. Slavíme svátek muže, který o tom něco věděl.

Václav nebyl snílek izolovaný od pozemské reality. Osobní nebezpečí, které musel stále předvídat, jej vedlo k tomu, aby plněji křesťansky žil a byl si vědom i možnosti rychlé smrti. Když přenášel Ludmilino tělo z Tetína do Prahy, nemohl se přece domnívat, že ti, které Ludmila vychovala a zahrnula majetkem, a kteří ji zardousili, se stanou přes noc anděly.

Liturgie Václavův postoj duchovní převahy charakterizuje slovy: přemáhat zlo dobrem a usilovat o pokoj. Ano Václav, který přijímá pozvání do Boleslavi, riskuje svou křesťanskou koncepcí smíru a pokoje - a to je typický svatováclavský postoj: postoj člověka, který je si vědom své pravdy a spravedlnosti, a neuhne. To je lidská seberealizace v Božím plánu, která se projevuje přijetím kříže bez uhýbání. Václav jde na smrt a on to dobře ví - legendární postava žebráka, který ho varuje před vstupem do tvrze je jakýmsi Petrem varujícím Krista před cestou do Jeruzaléma - ano máš pravdu z lidského hlediska, ale tady jde o víc.

29. 9. – Svátek Michaela, Gabriela, Rafaela a všech andělů

Da 7,9-10.13-14 (Zj 12,7-12a)

Ž 138

J 1,47-51

Ježišove stretnutie s Natanaelom v dnešnom evanjeliu je plné odkazov, ktoré nás vedú k omnoho staršiemu biblickému príbehu – starozákonnému rozprávaniu o praotcovi Jákobovi v knihe Genezis. Ježiš totiž hneď pri prvom stretnutí Natanaela označuje za pravého Izraelitu, teda „pravého Jákoba“, čím ho odlišuje od svojich vtedajších židovských oponentov. Tí sa totiž podľa evanjelia síce hlásili k vernosti Zákonu, no túto vernosť spochybňovali svojou negatívnou odpoveďou na Božie zjavenie v osobe Ježiša.

Slovné spojenie „sedenie pod figovníkom“, pri ktorom Ježiš videl Natanaela, niektorí vykladači považujú za dobové označenie zbožného štúdia Zákona a modlitby – času stráveného s Bohom. Ježiš tak mohol tvrdiť, že bol s Natanaelom vtedy, keď sa modlil.

Zaujímavé na tomto stretnutí je však aj to, že nielen Ježiš zjavuje Natanaelovi, ale aj sám Natanael odpovedá vyjavením Ježišovej identity: „Rabbi, ty si Boží Syn, ty si kráľ Izraela!“ Ježiš napriek tomu hovorí o oveľa väčších veciach. Podobne ako Jákobov rebrík v Starom zákone spájal nebo so zemou je sám Ježiš takýmto spojením, ktorým môže prúdiť Božie zjavenie na zem. On sám je spojením medzi nebom a zemou, ako aj domom Božím – Bételom.

Dnešné evanjeliové stretnutie tak aj nás stavia pred otázku: Nazval by nás Ježiš dnes pravými Izraelitmi, v ktorých nie je žiadne klamstvo? A dokážeme vôbec my rozpoznať a zjaviť svetu identitu Ježiša?

Životopisy svatých

Svatý Václav

Předpokládá se, že se Václav narodil kolem roku 907, i když jsou tu nějaké výzkumy, které uvádějí i dřívější roky, jako nejstarší syn českého knížete Vratislava I a jeho manželky Drahomíry. Ovšem mnohem významnějším průvodcem v jeho dětství a vzdělání mu byla jeho babička svatá Ludmila. Ta ho vychovávala ke křesťanství a lásce k Bohu. Pod vedením kněze Pavla Kaicha se na Levém Hradci naučil ovládat slovanský jazyk slovem i písmem a později na Budči se od kněze Ucena naučil ovládat i latinu. Dostal tak nejlepší předpoklady k tomu být dobrým a vzdělaným panovníkem.

Jeho otec však zemřel v roce 921, kdy Václavovi bylo teprve asi 14 let, a tudíž nemohl po svém otci hned nastoupit na trůn. Vládu za něj převzala jeho matka Drahomíra. Ovšem hlavní slovo i přesto měla Ludmila, protože měla velkou přízeň lidu. To Drahomíru rozčilovalo natolik, že pověřila své dva rádce (Tuna a Komoň), aby Ludmilu na hradě Tetíně usmrtili. Stalo se to sotva půl roku po smrti Vratislava. Kníže Václav pak dal později Ludmiliny ostatky převést do Prahy do chrámu sv. Jiří.

Drahomíra si však tímto krokem příliš nepomohla a ztratila ještě více své postavení. Ostatní pánové se snažili získat trůn a chystala se vzpoura proti Přemyslovcům. Už v roce 922 bavorský vévoda Arnulf podnikl válečnou výpravu do Čech, velmi pravděpodobně podporován zlickým vévodou Radislavem. Zde nám legenda předkládá příběh, že se tito střetli s mladým Václavem kousek od dnešního Českého Brodu, kde statečnost Václavova a zázrak mu pomohl k vítězství. Václav totiž vyzval Radislava na rytířský souboj o knížecí trůn, aby se vyhnul krveprolití v obou vojskách. Radislav přijal, ovšem před zahájením souboje uviděl, jak se Václavovi nad přilbicí zableskl kříž a po boku mu stáli dva andělé. Radislav se zalekl tohoto zjevení a vzdal svůj boj s prosbou za odpuštění. Václav ušetřil jeho život a poslal ho domu a řekl mu, aby byl spokojený s tím, co má. Václav si takto získal autoritu a poslušnost ostatních šlechticů.

Václav se pak sám ujal vlády někdy kolem roku 925. Ovšem i nadále pak hrozilo české zemi nebezpečí od německého krále Jindřicha I., zvaného Ptáčník. Jeho spojenecká vojska byla v mnohonásobné přesile proti tomu, kolik vojáků měl sv. Václav. Kníže se tedy rozhodl k vyrovnání s německým králem roční platbou ve výši 500 hřiven stříbra a 120 volů. K tomuto kroku se odhodlal také proto, že doufal, že spojenectví s Německem mu pomůže v boji proti nájezdům Maďarů.

Václav také položil základní kámen ke stavbě chrámu sv. Víta, jehož ostatky dostal právě od německého krále Jindřicha I., jak praví legenda. Legendy

Životopisy svatých

dále popisují Václava až jako mnicha na trůnu, který byl velmi oddán křesťanství a v tomto duchu vedl také celou svou politiku. Je však nutné si uvědomit, že tyto legendy o sv. Václavu vznikali v 2. polovině 10. století, kdy českou zemi silně ovlivnilo clunyské hnutí.

Kníže měl také velký zájem o založení biskupství v Čechách, ale to nebylo zatím v jeho možnostech i proto, že byl na našem území velký nedostatek řádně vzdělaných kněží. Tento nedostatek se Václav snažil řešit tím, že povolával kněze z jiných území, převážně právě z Německa. Navíc se sám staral o vinice a pole, z jejichž plodů se vyráběli hostie a mešní víno. Zbožnost Václavova a jeho velká snaha o plné pokřesťanštění země vyvolávalo určitou nespokojenost u některých ostatních českých pánů. Proto se spojili s Václavovým bratrem Boleslavem, o kterém věděli, že by rád usedl na trůn a rozhodně by nepokračoval v bratrově politice. Proto také vznikl jejich společný plán na zabití Václava.

Kníže byl znám tím, že rád navštěvoval poutní a slavnostní bohoslužby a tak na svátek sv. Kosmy a Damiána byl pozván do Boleslavi na sídlo svého bratra, které stálo v blízkosti kostela zasvěceným těmto mučedníkům. Zúčastnil se tam i hostiny, kterou Boleslav pořádal na jeho počest a zůstal u něj přes noc. Ráno však spěchal na ranní mši, jak bylo jeho odpůrcům známo. Při odchodu z domu svého bratra se Václav s Boleslavem ještě potkal ve dveřích a poděkoval mu za jeho pohostinnost, což si možná Boleslav přebral jako provokaci a vytasil na Václava meč ve snaze ho udeřit do hlavy. Minul však a Václav se jeho útoku ubránil. Sám však nechtěl svůj meč poskvřnit krví rodného bratra a nevrátil mu ránu zpět. Snad považoval tuto ranní roztržku tímto za uzavřenou a pokračoval do kostela. Boleslav však zburcoval své kumpány Hněvsu, Česta a Týra a ti se pustili za ním, aby ho u vrat kostela zastihli a probodli ho. Václavova družina v tu dobu ještě dospávala po včerejší hostině. Kněz Krastěj se pak postaral o jeho tělo.

Václav tak skonal dne 28. září ráno, den po svátku Kosmy a Damiána. Ovšem rok jeho smrti není zcela jistě znám. Historici se dohadují o období mezi roky 925 až 935. Boleslav později asi litoval svého činu a tak nechal Václavovy ostatky převést z Boleslavi na Pražský hrad do chrámu sv. Víta, což se datuje na 4. března. Úcta ke sv. Václavovi se rychle rozmohla nejen v českých zemích, ale i za hranicemi, už řezenský biskup sv. Wolfgang (972-994) oznamoval jeho svátek na 28. září s titulem „svatý“. V roce 972 byl k jeho památce postaven kostel v Proseku a ve 14. století mu byl zasvěcen i oltář římské baziliky sv. Petra. A v roce 1670 byl jeho svátek zařazen do univerzálního církevního kalendáře a je v něm jako jediný český svatý.

Farní vyúčtování za měsíce červenec a srpen 2015

Příjmy:

sbírky:	4 859,-
příspěvky:	2 765,-
dobročinná sbírka.....	2 661,-
dary	600,-
úrok:	570,-

CELKEM:..... 11 455,-

Výdaje:

Communio (nájem).....	1 686,-
Communio (služby)	560,-
Telefonica O2	1 232,-
dobročinná sbírka.....	2 661,-
poplatky účet.....	140,-
farní grilování	1 735,-
farní kafe.....	52,-
varhanní doprovod	3 250,-
květiny	549,-
Svatovavřínecká pouť	24 120,-

CELKEM:..... 35 985,-

ROZDÍL:-24 530,-

Běžný účet k 31. 8. 2015:	939 815,-
Pokladna k 31. 8. 2015:	34 831,-
CELKEM:	974 646,-